

6.6.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. Hospodin vykoupí duše svých služebníků, nikdo z těch, kteří k němu utíkají, vinu neponese. (Ž 34, 2.25)
Haleluja!

PÍSEŇ 549 Chvaliž Hospodina

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože, tolik let už chodíme po světě a dosud mu stále pořádně nerozumíme. Nechápeme, proč se lidé navzájem nedohodnou, jsme zmateni, že se nedorozumění stávají i v našich rodinách, mezi partnery, mezi rodiči a dětmi a sourozenci. Proč nám to nefunguje a všelijak skřípe, když si tolik přejeme mít lásku? A hodně lásky.

Nechápeme, proč se lidé honí za všelijakými vidinami a slibují si štěstí od nesmyslů. Nechápeme, proč je kolem nás, a i v nás samotných tak málo radosti z tvé dobroty a péče.

Tys nám však přišel na pomoc, abys nás učil žít v rozporuplném světě. Děkujeme za všechno, čemu jsme se od tebe naučili. Děkujeme, že se v evangeliu přímo od tebe dovídáme, co dělat: proti vinám stavět odpuštění, proti smrti stavět život.

K tobě se obracíme, o tvého Ducha tě prosíme, abychom dnes z biblického svědectví pro sebe načerpali moudrost a povzbuzení a upřímně tě oslavili. Amen

1. ČTENÍ Iz 42, 1-4

PÍSEŇ 636 Z Tvé ruky, Pane můj

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Svatý Bože, dnes tě prosíme za všechny, kdo v církvi vyučují. Přimlouváme se za kazatele, za rodiče, kteří předávají víru svým dětem. A za každého z nás tě prosíme, kdo se snažíme naučit své okolí tomu, co znamená život z evangelia. Všem nám dávej svého Ducha, aby naše svědectví bylo svaté a pravdivé. Prosíme, vyšli dělníky na svou žeň. Vždyť žeň je mnohá a dělníků málo.

Přimlouváme se za křesťany, kteří ztratili zájem o evangelium, kteří se od tebe už nic nechtějí učit. Přimlouváme se za všechny hledače, za ty, kdo správně tuší, že život je víc než jídlo, zábava a zaběhané zvyky. Prosíme, dej jim poznat své radostné učení.

Přimlouváme se za početné zástupy našich současníků, kteří už rezignovali na jakékoli učení. Prosíme, nenech je plout na vlně tradice a všeobecné našťvanosti. Věříme, že změna a obrat jsou možné.

Přimlouváme se za lidi v nesnázích. Za ty, kdo ztrácejí síly, za ty, kdo umírají. Za ty, kdo čelí lidskému nepochopení, za ty, kdo čelí lidské nenávisti. Prosíme, slituj se nad nimi a pomoz jim. Prosíme, slituj se nad námi a nauč nás, jak se za ně modlit a jak jim pomáhat. Modleme se společně, jak nás naučil Pán. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. (1J 4, 16-21)

POŽEHNÁNÍ Tobě ať Hospodin žehná a ochraňuje tě. Nad tebou ať Hospodin rozjasní svou tvář a je ti milostiv, k tobě ať obrátí svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

PÍSEŇ 487 Amen, Otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 9, 35-38

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“

Sestry a bratři, všimli jste si někdy, jak často v bibli zastihneme svého Mistra na cestě? On nezůstává na jednom místě, nemá doupe jako liška. Putuje křížem krážem celou zemí. Kristus nepatří jenom na jedno stanoviště, nepatří jenom jedné místní skupině lidí. Patří všem, přišel za všemi lidmi a usiluje tedy setkat se s co největším počtem posluchačů. Nečeká, až zástupy přitáhnou za ním, nýbrž on osobně vyráží za nimi. Ať o něm vědí, ať se seznámí s jeho poselstvím. Čím víc lidí uslyší radostnou zprávu o Bohu, tím víc lidí se snad v životě bude radovat. Ježíš jde a šíří radost – radost z Boha, radost z lidí kolem, radost ze života. Nemůže se natrvalo zastavit a usadit se, poněvadž radosti není nikdy dost a stále jsou na dohled tací, kteří potřebují povzbudit a potěšit. Jistě, život nabízí spoustu rozmanitých radostí a silných zážitků, ale taková ta niterná radost a síla, radost a síla, která se nutně nesměje na celé kolo a která někdy i prohrává, taková ta svatá radost a svatá síla z Ducha nejsou samozřejmostí.

Člověk je nemá od přírody, dostává je od Boha darem. Tento dar víry, dar dětské důvěry k Otci, Kristus rozlašuje, kudy chodí. Ježíš chodí po kraji se svým učením. Prý tenkrát takových potulných učitelů bylo hodně, lepších nebo horších. Někteří to dělali zjiště pro peníze, druzí naopak měli skutečně co ze srdce povědět. Náš Pán náležel k těm dobrým, k těm moudrým a inspirativním učitelům. Možná jsme si v církvi – a nemyslím pouze na evangelíky, ale na křesťany obecně – možná jsme si v církvi odvykli považovat Ježíše Nazaretského za učitele. Za svého učitele. V Ježíšovi vidíme spásonosného Vykupitele a Zachránce, oslavujeme ho jako Božího Syna a našeho Pána. Často mluvíme o jeho oběti, o jeho smrti a vzkříšení, o odpuštění hříchů, které z nás sňal Beránek Boží. Je dobře, že takto známe Ježíše. Ale nesmí nám sejít z mysli, že byl také učitelem. Schválně si někdy prolistujte evangelia a zjistíte, že Ježíš je často označován jako mistr, učitel, rabi, což všechno znamená přibližně totéž. Když Pán Ježíš začal působit v Galileji, tak jej právě učitelská činnost zvýraznila. On měl svoje vlastní učení, svoji speciální nauku o Bohu a o člověku, kterou vytrvale nabízel při všelijakých příležitostech. V široké nabídce různých duchovních škol existuje také Ježíšova škola. Škola s osobitými důrazy. Důraz na upřímnost a spravedlivé jednání, důraz na lásku a na odpuštění, důraz na obětavost a důvěru.

To, co nabízí Ježíš, nejsou velkolepé zážitky, nejsou to ani zázraky, ani nějaké důmyslné obřady. Ježíš nabízí učení. On vyučuje zájemce o otázky Boží a lidské. Však se Kristovým stoupencům na začátku říkalo učedníci, teprve později dostali jméno křesťané. Kdo se hlásí k Ježíši Kristu, ten k němu vstoupil do učení. Od Krista přebírá soubor postřehů a moudrostí, jak se postavit k životu. Učí se u Ježíše. Jít k Ježíšovi do školy. Obrátit se od názoru, že už všechno vím, že už mám jednu pro vždy vyřešený postoj k Bohu a druzí lidé že mne nemohou ničím zásadním překvapit. A také se obrátit od názoru, že už se nikdy nezměním, že jsem už víceméně úplný, hotový člověk. Kristus však s nikým z nás není hotový. Stále se máme čemu u Ježíše učit – hledat, co je spravedlivé před Bohem, hledat, jak druhé mít rád. Přestože i já jsem člověk v zajetí špatných zvyků a mám tisíc a jeden důvod nad sebou zlomit hůl, přesto se mohu polepšit, zlepšit se. Doučit se, co jsem opomněl. Ježíš také mně a také vám věří, že život s jeho pomocí zvládneme. Ježíš učí evangelium, my jsme vyučováni. Zde se podle mého názoru vynořuje podstatný rozdíl mezi křesťany a nekřesťany. Křesťané o sobě zcela záměrně tvrdí, že jsou učedníky. Programově, soustavně se zamýšlíme nad svým životem. Učíme se celý život uplatňovat Ježíšovy zásady. Ale můžeme říci o nekřesťanech, že i oni se celoživotně soustavně učí? Že ve svém dospělém životě sledují nějakou moudrou autoritu? Zřídka. A

když už, tak podle jaké školy, jakým směrem se vyvíjejí? Je to dobré učení, je to škola hodná pozornosti, nebo jenom podprůměrný učňák, kde člověk ztrácí čas? Ale není tomu spíše ještě hůř, že většina našich současníků pluje jenom na pár osvojených poučkách z mládí. *Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské škole,* zní titul jedné úsměvné knížky. Podobně si někdo myslí, že už na sobě nemusí pracovat. Už žádné učení, žádné cizí názory nejsou dost směrodatné. My křesťané však zdůrazňujeme, že jsme učedníky. Že Ježíš, náš Pán, je také našim celoživotním učitelem. Můžeme být právem pyšní, že v porovnání s nevěřícími stále máme chuť se vzdělávat a nechat se poučit, jak správně a moudře žít. Pravda, někdy jako všichni školáci výuku nezvládneme nebo zanedbáváme. Ale pořád na rozdíl od mnoha jiných lidí do školy ducha chodíme a aspoň někdy dáváme pozor. Tohle o sobě nemůže říci každý. Ježíšovým působištěm byly synagógy neboli židovské modlitebny. Tam se shromažďovali věřící židé i jejich nežidovští přátelé k hlavním sobotním bohoslužbám, ke svátkům a k dalším modlitbám během týdne. Do tohoto prostředí Spasitel zasadil své učení. Jednak ukázal, že navazuje na dřívější mojžíšské a prorocké poselství, zachycené v hebrejské bibli. A dále ukázal, že jeho učení je náboženské – že vychází ze společenství víry, že jde ruku v ruce s modlitbou a četbou svatých Písem, že to učení oslavuje Boží činy ve světě.

Křesťanství nelze vytrhnout z náboženského prostředí. Ve dvacátém století někteří bohoslovci hledali, jak evangeliem zaujmout moderního, údajně nenáboženského člověka. Jak převést dávné výpovědi ze starobylého jazyka náboženského do moderní řeči. Snažili se opsat víru pomocí historických a psychologických procesů. Boha chtěli vystihnout jako Pravdu, jako Hlubinu bytí, jako Lásku. Cílem bylo, aby rozuměl i člověk, nechodící do kostela. Ty pokusy dopadly všelijak. Vždyť kdo by se chtěl modlit k Pravdě nebo zpívat chvalozpěvy Hlubině bytí? Těžko. Učitel se nemůže vždycky snížit až na úroveň žáků, musí se je snažit pozvednout, zdvihnout je výš, vzdělat. Pro život víry se o Pánu Bohu holt musíme něco naučit. Bůh je obsahem Kristova učení.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ Učedníci se nemají bezhlavě pustit do předávání vlastních zkušeností. Hlásání víry je víc než hlásání osobních zážitků. Jde přeci o Boha a jeho království. Učedníci se mají nejprve modlit. Mají si vyžádat pověření. Teprve pak máme šanci stát se z učedníků také trochu učiteli. V evangeliu se dočteme jména prvních dvanácti učedníků. Pán vyslyšel jejich prosbu a vyslal je na svou velikou žeň. Proč by neměl vyslyšet a poslat také nás? Amen